

ת"פ 29240/05/14 - מדינת ישראל נגד א א ע

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ת"פ 29240-05-14 מדינת ישראל נ' א א ע

בפני כבוד השופטת גילת שלו

המאשימה

מדינת ישראל - ע"י ב"כ עו"ד אביב דמרי

נגד

א א ע - ע"י ב"כ עו"ד שי ברגר

הנאשם

החלטה

הנאשם הודה והורשע, במסגרת הסדר טיעון, בעבירות של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה, הפרעה לשוטרי בעת מילוי תפקידו, ונהיגה ללא רישיון נהיגה.

על פי עובדות כתב האישום המתוקן, ביום 11.5.14 בשעות הבוקר, נהג הנאשם ברכב, למרות שלא החזיק ברישיון נהיגה, ומשהבחינו בו שוטרים וסימנו לו לעצור לצורך בדיקה שגרתית, הנאשם לא שעה להוראותיהם והחל להמלט. בנסיעה מהירה, כשהשוטרים בעקבותיו.

בעקבות האמור, התפתח מרדף אחרי רכב הנאשם, במהלכו נהג הנאשם בדרך שיש בה כדי לסכן את השימוש והבטיחות של נוסעים ושל כלי רכב שהיו אותה עת בכביש, עד שבנהיגתו הפרועה גרם לתאונה בין רכב שנסע בכביש לבין רכבו, במסגרתה נחבלו נוסעי הרכב האחר, וניזוקו שני הרכבים.

לאחר ההתנגשות, נעצר רכבו של הנאשם, והנאשם החל להמלט רגלית לתוך שטח עפר, תוך שאחד השוטרים רדף אחריו רגלית, והשני נסע אחריו בניידת. במהלך המרדף, עלה הנאשם על תלולית עפר ממנה נפל, נעצר על ידי השוטרים, והובל אל הניידת. בהיותו בניידת, פתח הנאשם את דלת הניידת וניסה לצאת ממנה, אך השוטר מנע ממנו לעשות כן.

עוד צוין בעובדה 22 לכתב האישום המתוקן, כי "לנאשם נגרמו שברים באגן. הוא אושפז בבית החולים ושוחרר ביום 12.5.2014. נסיבות ביצוע הפציעה נחקרות".

ביום 13.1.15, בעת הצגת הסדר הטיעון שבמסגרתו תוקן כתב האישום, ציין ב"כ המאשימה לגבי עובדה 22 הנ"ל, כי לטענת ההגנה, במהלך האירוע הנאשם נדרס ע"י השוטרים וכך נחבל, אך המאשימה לא מצאה לטענה זו כל אחיזה בחומר הראיות, והטענות מצויות כעת בבירור מח"ש.

לדבריו, מאחר ובדיקת מח"ש עשויה לארוך זמן רב, והמאשימה לא רצתה להמתין לסיומה, הוחלט על תיקון כתב האישום, כך שייכתב בו שנסיבות הפגיעה עדיין נחקרות.

ביום 15.7.15, מועד בו היו אמורים להשמע הטיעונים לעונש, קבל ב"כ המאשימה על כוונת הסנגור להגיש חוות דעת של פסיכיאטר ושל אורטופד, או להעיד את עורכיהן, שכן לטענתו, חוות הדעת מסתמכות על גרסת הנאשם כי הוא נדרס ע"י השוטרים, גרסה שאינה מוסכמת על המאשימה ואינה מתיישבת עם האמור בכתב האישום המתוקן.

בהקשר זה ציין ב"כ המאשימה כי עובדות כתב האישום המתוקן הן פרי מו"מ ממושך שהתנהל בין הצדדים, לאחר שכל מילה בו נשקלה והוסכמה בין הצדדים, בהתאם לתשתית הראייתית.

לטענתו, מכח סעיף 40 לחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן- החוק), ולאור הפסיקה אליה הפנה, אין להתיר את הגשת חוות הדעת, ועל בית המשפט לקבוע כי הן אינן קבילות ואינן עומדות בחריגים המנויים בסעיף.

ב"כ המאשימה עמד על כך, שלא ניתן להתיר את טיעוני הנאשם בנוגע לנסיבות פציעתו, על אף שהפציעה עצמה צוינה בכתב האישום המתוקן, שכן הוסכם על הצדדים, כי לא ידוע ממה נגרמה הפציעה, ובפירוש לא הוסכם כי היא נגרמה כתוצאה מדריסה ע"י השוטרים, על אף שגרסה זו של הנאשם היתה ידועה בעת עריכת ההסדר. לדבריו, אם הנאשם מבקש לטעון זאת כיום, יש לבטל את הסדר הטיעון ולהביא את הראיות בפני בית המשפט.

ב"כ הנאשם טען, כי המאשימה ניצלה לרעה את הודעתו המוקדמת בדבר חוות הדעת אותן הוא מבקש להגיש במסגרת טיעוניו.

לדבריו, אין חולק כי לאחר התאונה שאירעה בתום המרדף אחרי רכב הנאשם, הנאשם יצא מהרכב, רץ ועלה על תלולית עפר, אך בשלב זה יש שוני בין גרסאות השוטרים לפיהן הוא נפל ושבר את האגן, לבין גרסת הנאשם שהשוטרים פגעו בו ברכב וכך נגרמו לו החבלות, והמחלוקת נוסחה בעובדה 22 לכתב האישום המתוקן.

עם זאת, טען הסנגור, כי ההגנה אינה מבקשת להוכיח את גרסת הנאשם בהליך זה, הגם שהוא מאמין בה, ואינה מבקשת לחרוג ממסגרת כתב האישום המתוקן, אלא מבקשת להציג ראיות לגבי המצב הרפואי והנפשי של הנאשם בעקבות האירוע, לצורך הקלה בעונשו, ולא לגבי הגורם לפציעתו.

לצורך הכרעה במחלוקת שבין הצדדים, הוגשו לעיוני שתי חוות הדעת שביקשה ההגנה להגיש.

דין והכרעה

הסוגיה של העלאת טענות והבאת ראיות בנוגע לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה בשלב הטיעונים לעונש, הוסדרה בסעיף 40 לחוק, שלפיו:

"(א) בית המשפט יקבע כי התקיימו נסיבות הקשורות בביצוע העבירה, על בסיס ראיות שהובאו בשלב בירור האשמה.

(ב) על אף האמור בסעיף קטן (א)-

(1) בשלב הטיעונים לעונש, הנאשם רשאי להביא ראיות מטעמו, ובלבד שאינן סותרות את הנתען על ידו בשלב בירור האשמה, והצדדים רשאים להביא ראיות שנקבע בחיקוק כי יובאו בשלב זה;

(2) בית המשפט רשאי, לבקשת אחד מהצדדים, להתיר להביא ראיות בעניין נסיבות הקשורות בביצוע העבירה בשלב הטיעונים לעונש, אם שוכנע כי לא היתה אפשרות לטעון לגביהן בשלב בירור האשמה או אם הדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין.

(ג) בית המשפט יקבע כי התקיימה נסיבה מחמירה הקשורה בביצוע העבירה אם היא הוכחה מעבר לספק סביר; בית המשפט יקבע כי התקיימה נסיבה מקילה הקשורה בביצוע העבירה אם היא הוכחה ברמת ההוכחה הנדרשת במשפט אזרחי.

(ד) בלי לגרוע מהוראות סעיף קטן (ב)(2), הודה הנאשם בעובדות כתב האישום, בין לאחר שמיעת הראיות ובין לפני כן, יכלול כתב האישום שבו הודה את כל העובדות והנסיבות הקשורות בביצוע העבירה."

אם כן, במסגרת סעיף 40(ד) לחוק, אימץ המחוקק את הכלל הפסיקתי, לפיו במקרה בו הנאשם מודה בעובדות כתב האישום, ובעיקר כשמדובר בכתב אישום מתוקן שהוגש במסגרת הסדר טיעון, על כתב האישום לכלול את כל העובדות והנסיבות הרלוונטיות לביצוע העבירה.

בהתאם נקבע בפסיקה (גם לפני התיקון לחוק), כי כשמדובר בכתב אישום שתוקן כחלק מהסדר טיעון, אל לבית המשפט להדרש לעובדות או לנסיבות שלא נכללו בכתב האישום המתוקן, כאשר החריג לכלל זה יופעל בנסיבות המתוארות בסעיף 40(ב)(2) לחוק בלבד, היינו במקרים בהם לא ניתן היה לטעון לגבי עובדות או נסיבות אלו בשלב בירור האשמה, או על מנת למנוע עיוות דין.

וכך, נקבע כי אין להתיר לנאשמים להעלות טענות בנוגע להתנהגות המתלוננים שעמדה ברקע לאירועים, שכן טענות אלו לא הוזכרו בכתבי האישום המתוקנים (ראו לעניין זה, ע"פ 7349/14 **מדינת ישראל נ' פלונית** (14.5.15), ע"פ 6802/14 **פלוני נ' מדינת ישראל** (6.1.15)), וכי בית המשפט אף אינו יכול להסתמך על עובדות שהובאו בפניו בשלב שמיעת הראיות שקדמה להסדר הטיעון, אם הן לא מצאו ביטוי במסגרת כתב האישום המתוקן (ע"פ 5841/14 **מדינת ישראל נ' ארקאן** (8.7.15)).

ובע"פ 3667/13 **ח'טיב נ' מדינת ישראל** (14.10.14), נקבע בהקשר זה:

"הודאת הנאשם בעובדות כתב האישום מבטאת את הסכמתו לעובדות ולנסיבות האמורות בו. יש בה משום הצהרה כי אין בעובדות ובנסיבות המתוארות בכתב האישום יותר מאשר עשה וכן, בהתאם, כי לא נשמטה מכתב האישום עובדה או נסיבה שיכולה היתה להיות לו לעזר או להקל עמו. לכן, משהודה הנאשם בעובדות כתב האישום - לרוב לאחר שיח ושיג עם גורמי התביעה ובמסגרת הסדר טיעון - משקף כתב האישום את הסכמת הצדדים לאמור בו."

פסק הדין אליו הפנה הסנגור, ע"פ 5362/11 **אלעברה ואח' נ' מדינת ישראל** (7.2.12), אינו רלוונטי לענייננו, שכן

באותו מקרה הוסכם בין הצדדים, במסגרת הסדר הטיעון, כי אחד הנאשמים יוכל לטעון במסגרת טיעונו לעונש כי קמה לו נסיבה מקלה, וכי הוא לא נטל חלק ישיר באלימות.

בעניינו, טענות הנאשם בדבר נסיבות פציעתו היו ידועות להגנה מבעוד מועד, וככל הנראה אף היו חלק מהמו"מ בין הצדדים, שכן כאמור, ב"כ הצדדים סיכמו על כך שבכתב האישום יירשם כי **"נסיבות ביצוע הפציעה נחקרות"**, ואף ציינו בעל פה בעת הצגת הסדר הטיעון, את הטענות הסותרות של הצדדים, ואת העובדה שטענות הנאשם נבדקות במח"ש.

הנה כי כן, הצדדים הודיעו מפורשות, כי קיימת ביניהם מחלוקת לעניין נסיבות פציעת הנאשם, אך כי מחלוקת זו אינה משליכה על ההסדר אליו הגיעו.

במצב דברים זה, ולאור עובדות כתב האישום המתוקן, המשקפים את הסכמות הצדדים, לא יכול להיות חולק על כך שלא ניתן לאפשר לנאשם לטעון להקלה בעונשו, בשל טענתו כי הוא נדרס ע"י השוטרים במהלך האירוע. עם זאת, נראה לי כי הנאשם רשאי להציג ראיות לעניין רמת פציעתו, פציעה שגם על פי כתב האישום אירעה כחלק מהאירוע.

עיינתי בחוות הדעת עליהן ההגנה מבקשת להסתמך.

בחוות דעתו של האורתופד, ד"ר רון בשוראי, אמנם נכתב כי (הנאשם) **"מוסר שנפגע מג'יפ שדרס אותו ב-11.5.14"**, ואולם פרט לדברים אלו, שהינם אנמנזה המהווה עדות שמועה, שאר הפרטים המופיעים בחוות הדעת מסתמכים על בדיקה שערך המומחה ועל מסמכים רפואיים קודמים.

בנסיבות אלו, אינני רואה בחוות הדעת משום סתירה או תוספת לאמור בכתב האישום המתוקן, ואני מתירה הגשתה ו/או חקירת המומחה ע"י התביעה, במידה והיא חולקת על ממצאיו.

לעומת זאת, עיון בחוות דעתו של הפסיכיאטר, ד"ר אלקתנאני עואד, מעלה כי פרט לטענותיו של הנאשם בדבר אופן קרות הפציעה, כמפורט בפרק "תיאור האירוע", הרי שכלל הממצאים של הפסיכיאטר, לרבות המפורט בפרק "דיון אבחנתי", יוצאים מכלל הנחה שהנאשם אכן נדרס ע"י רכב משטרתי במהלך האירוע, ומסיבה זו קבע הפסיכיאטר כי הנאשם סובל מהפרעה פוסט טראומטית.

בעניין זה, לא ניתן להפריד בין ממצאי חוות הדעת לבין גרסת הנאשם לגבי אופן קרות האירוע, ולכן לא ניתן לאפשר את הגשת חוות הדעת או הסתמכות, ולו חלקית, עליה, באשר זו עומדת בסתירה לעובדות כתב האישום המתוקן.

לאור כל האמור לעיל, אינני מתירה את הגשת חוות הדעת הפסיכיאטרית במסגרת הטיעונים לעונש.

על כן, אני קובעת דיון לשמיעת הטיעונים לעונש ליום 8.11.15 בשעה 10:00, אלא אם הסנגור ידיע כי בכוונת הנאשם לבקש לחזור בו מההודאה, בעקבות החלטה זו.

הסנגור ידאג להתייצבות הנאשם לדיון.

המזכירות תזמן מתורגמן לשפה הערבית.

המזכירות תעביר העתק ההחלטה לב"כ הצדדים.

ניתנה היום, ה' חשוון תשע"ו, 18 אוקטובר 2015, בהעדר
הצדדים.